

ע"פ 774/17 - עוביידה ח'טאב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 774/17 - א'

כבוד השופט ס' ג'ובראן
עוביידה ח'טאב

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע ארעי של פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 4.1.2017 בת"פ 3577-05-15 שניתן על ידי כבוד השופט ג' אזולאי

עו"ד אביגדור פלדמן

בשם המבקש:

עו"ד מורן פולמן

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון נהיגה למשך 7 שנים, שהוטל על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ג' אזולאי) בתפ"ח 3577-05-15 מיום 4.1.2017.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); מעשי פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ונהיגה ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2(א) בצירוף סעיף 2(ב) לפקודת ביטוח כלי רכב מנועי, התש"ל-1970. על פי עובדות כתב האישום, בשלהי שנת 2014 נהג המבקש בכביש מספר 79 בלא שהיה מבוטח בפוליסת ביטוח כדיון. בהגיעו לקילומטר ה-23 בכביש, פגע המבקש בהולך רגל שחצה את הכביש (להלן: עמוד 1

המנוח); כתוצאה מהפגיעה הוטח המנוח על השמשה הקדמית של הרכב ונפל ארצה, ולרכב נגרמו פגיעות שונות לרבות תלישת חלק מהשמשה הקדמית. המבקש המשיך בנסיעתו מבלי לעצור או להזעיק עזרה, עת נותר המנוח שרוע על הכביש. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח פציעות בכל חלקי גופו והוא נפטר באותו היום. בהכרעת דינו מיום 10.4.2016 בית המשפט המחוזי (השופט ג' אזולאי), הרשיע את המבקש בעבירת ההפקרה לאחר פגיעה, ובעבירת הנהיגה ללא פוליסת ביטוח, אך זיכה אותו מעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות. בית המשפט המחוזי (השופט ג' אזולאי) גזר על המבקש עונש של 6 חודשי עבודות שירות; 18 חודשי פיקוח של שירות המבחן; פסילה מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה למשך 7 שנים; קנס בסך 2,000 ש"ח; וחילוט הרכב. ביום 12.1.2017 הורה בית המשפט המחוזי על עיכוב ביצוע עונש הפסילה עד יום 25.1.2017. מכאן הבקשה שלפניי.

3. בבקשתו, המבקש גורס כי יש מקום לעכב את ביצועו של עונש פסילת רישיון הנהיגה שהוטל עליו, זאת מפני שליטתו סיכויי הערעור טובים הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין גזר הדין. אשר להכרעת הדין, המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו כי המבקש לא ביצע פניית פרסה על מנת לחזור לתאונה. המבקש סומך את דבריו על עדויותיו שלו בחקירתו במשטרה ובמשפט, וכן על עדויות של עדים נוספים שהיו סמוכים לאירוע. על יסוד דברים אלה, המבקש סבור כי לא התמלאו יסודות עבירת ההפקרה אחרי פגיעה בעניינו ולכן יש לזכותו מעבירה זו. לחלופין, המבקש טוען כי תחת הרשעתו בעבירה זו יש להרשיעו בעבירת תאונת דרכים שתוצאתה הריגה או פגיעה בגוף, לפי סעיף 144 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. הוא מטעים, כי היות מדובר בסעיפים זהים בכל הנוגע להתנהגות הפלילית של הנאשם, כך לשלטתו, יש להרשיע את המבקש בסעיף המקל עימו, זאת לאור סעיף 34כא לחוק העונשין.

גם בנוגע לגזר הדין, המבקש סבור כי סיכויי הערעור טובים. המבקש גורס כי עונש הפסילה שנגזר עליו מחמיר ביחס לענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה, כי בשנתיים וחצי שחלפו מיום התאונה המשיך לנהוג ולא ביצע עבירות תעבורה נוספות, כי מדובר באירוע חד פעמי עבורו, כי עברו הפלילי אינו מכביד וכי הרישיון דרוש לו על מנת להגיע מביתו בנצרת למקום עבודתו בירושלים.

4. מנגד, המשיבה מציינת כי נקודת המוצא היא שהעונש שהשיתה הערכאה הדיונית יבוצע מיידית, זאת ביתר שאת בשלילת רישיון נהיגה, אשר אינה מהווה פגיעה משמעותית בנאשם בהשוואה לשלילת חירותו. עוד, לשטת המשיבה, סיכויי הערעור נמוכים היות שהערעור מכוון נגד קביעות עובדתיות של הערכאה הדיונית, אשר ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהן. המשיבה מדגישה כי בית המשפט המחוזי קבע כי התקיימו יסודות עבירת ההפקרה וכי אין מקום, לשטתה, להתערב בקביעות אלו. יתרה מזאת, לדידה של המשיבה, נוכח משכה של תקופת השלילה, אין בתחילת ריצויה כדי לייתר את שמיעת הערעור – זאת ביתר שאת נוכח עונש פסילה מינימאלי של 3 שנים שקבע המחוקק לעבירת ההפקרה בסעיף 40 לפקודת התעבורה.

5. לאחר שעינתי בבקשה לעיכוב הביצוע, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ובתגובת המשיבה לבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. הלכה היא כי נאשם שהורשע בדין יחל לרצות את עונשו עם מתן גזר הדין, כאשר רק נסיבות חריגות יביאו לעיכוב ביצוע העונש (ע"פ 2690/16 לוייה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.9.2016); ע"פ 4502/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (9.6.2016); ע"פ 8465/15 בן זקן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.2.2016)). במסגרת בקשה לעיכוב ביצוע עונש, לרבות עונש פסילה, בוחן בית המשפט בין היתר את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; את משך תקופת העונש;

את סיכויי הערעור; ואת עברו הפלילי ונסיבותיו האישיות של המבקש (ע"פ 8625/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.11.2016); בש"פ 5699/13 בן לולו קפלן נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (23.8.2013) (להלן: עניין בן לולו קפלן); ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, 282-276 (2000)).

7. אשר לסיכויי הערעור, מבלי לקבוע מסמרות בעניין סבורני כי הם אינם גבוהים. ראשית, ידועה ההלכה לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאים עובדתיים, נוכח מיומנותה של הערכאה הדיונית והעובדה שזו האחרונה התרשמה מהעדים במישרין (ע"פ 8464/15 פנזין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.1.2016); ע"פ 59/14 פרלמן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (17.7.2014)). בעניינו של המבקש, התייחס בית המשפט המחוזי בהרחבה לסוגיית ההפקרה - ובפרט בחן האם המבקש הזעיק עזרה או חזר למקום התאונה לאחר הפגיעה במנוח. קביעותיו של בית המשפט בעניין זה נראות בעיני, על פניו, מבוססות. שנית, היות שעונש השלילה שהוטל על המבקש הוא ארוך ומשמעותי, אם תמצא ערכאה זו לנכון להתערב בגזר דינו של המבקש ולהפחית בעונשו - סביר להניח שהפחתה זו תוכל להיעשות מיתרת עונשו (ראו: סעיף 40 לפקודת התעבורה; ע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' ארקאן, פסקה 24 (8.7.2015); ע"פ 3121/12 כדור נ' מדינת ישראל (24.4.2012)). שלישית, נוכח חומרת העבירה - אשר צוין כי היא "מטילה דופי מוסרי ומנוגדת לערכים בסיסיים של ערבות הדדית" (ע"פ 7478/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 7, 9 (9.6.2015), ע"פ 4311/14 אבוטבול נ' מדינת ישראל, פסקאות 27-28 (20.5.2015)), ובהיעדרן של נסיבות אישיות ייחודיות המצדיקות להיעתר לבקשה - מצאתי כי לא מתקיימות נסיבות חריגות אחרות המצדיקות את עיכוב ביצוע עונש הפסילה שהוטל על המבקש.

לבסוף, יפים בעיני דברי השופט י' דנציגר בעניין בן לולו קפלן שעסק אף הוא בבקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילת רשיון נהיגה: "בבקשה מן הסוג האחרון נעה נקודת האיזון באופן משמעותי לכיוון ריצוי העונש באופן מידי, וזאת בהתחשב בכך שהפגיעה הנגרמת לנאשם כתוצאה משלילת רישיון נהיגה קטנה בהשוואה לשלילה חירותו באמצעות עונש מאסר" (שם, פסקה 18; וראו ע"פ 2946/06 וייסמן נ' מדינת ישראל, פסקאות 3-4 (6.4.2006)).

8. סוף דבר, הבקשה נדחית. עיכוב הביצוע שניתן בהחלטתי מיום 25.1.2017 - בטל בזאת.

ניתנה היום, ד' בשבט התשע"ז (31.1.2017).

שׁוֹפֵט